

УДК 378

Ірина Розіна,
студентка гр. 033-18
Наук. кер.: **І.І. Козинець,**
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри філософії і педагогіки
НТУ «Дніпровська політехніка»

МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ВИКЛАДАННЯ ІСТОРІЇ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Методика викладання відіграє головну роль у вивченні певної дисципліни, вона допомагає правильно підготувати лекційні та практичні заняття; у певній послідовності, використовуючи різні методи і прийоми, подати матеріал. У даній роботі ми розглянемо

деякі аспекти методики викладання історії у вищій школі, проаналізуємо роботи відомих експертів.

Відомо, що методика – це сукупність способів і прийомів доцільного проведення будь-якої роботи: методика виведення високопродуктивних порід тварин, методика наукового дослідження, методика перекладу. Методика викладання була покладена у основу навчального процесу. Таким чином, методика – це галузь педагогічної науки, що являє собою окрему теорію навчання.

Г.М. Козлова називає вищий навчальний заклад окремим видом установи, яка є юридичною установою приватного, або публічного права, діє згідно з виданою ліцензією на провадження освітньої діяльності на певних рівнях вищої освіти, проводить наукову, науково-технічну, інноваційну та/або методичну діяльність, забезпечує організацію освітнього процесу і здобуття особами вищої освіти, післядипломної освіти з урахуванням їхніх покликань, інтересів і здібностей. А основна мета, як зазначає автор, – це забезпечення умов, необхідних для здобуття особою якісної вищої освіти та сприяння створенню нових знань.

Як слушно визначає П.І. Горохівський, предметом вивчення дисципліни «Методика викладання історії» є системи методів, прийомів та способів ефективної подачі матеріалу з історії. Курс охоплює викладання історичної науки, методики вивчення історії на різних етапах розвитку суспільства, типи класифікацій методів вивчення історії, сучасні технології. У своїй роботі автор робить акцент на мету курсу: підготовку викладача історії, який володіє теоретичними знаннями з методики викладання історії і навичками проведення сучасного заняття з історії, використовуючи сучасні технології навчання; забезпечення організації у культурному і науковому просторі; формування світоглядної свідомості історичного мислення та творчий підхід до освітнього процесу. Завданням курсу, автор вважає, є вивчення закономірностей навчання історії; методів та прийомів проведення заняття з історії; прийомів активізації розумової діяльності, логічному мисленню на ґрунті історичного матеріалу; навчити прийомам самостійної роботи з історичними матеріалами; розкрити проблему єдності навчання і виховання; побудити до

творчого підходу в викладанні історії і використанні методів навчання історії [1].

На думку науковця Г.Г. Яковенко, навчальний процес складається з трьох основних понять: лекція, практика та самостійна робота. Лекція та практика – основна форма організації навчально-виховного процесу у вищій школі [2]. Лекційні заняття включають в себе формування вмінь та навичок, які потім студенти повинні продемонструвати у практичній частині. Самостійна робота розрахована для обробки студентом інформації та перевірку його знань викладачем.

Таким чином, зазначимо, що освітній процес – дуже складна система, яка має багато компонентів. У методиці викладання історії висвітлено проблеми організації навчального заняття, які можуть виникнути, та подано інструкції проведення історичних лекцій, практичних занять та самостійних робіт, що допоможе молодому педагогові.

Список використаних джерел

1. Горохівський П. І. Методика викладання історичних дисциплін: навчальний посібник. Умань, 2012. С. 32–62.
2. Козлова Г. М. Методика викладання у вищій школі: навчальний посібник. Одеса: ОНЕУ, 2014. С. 6–54 .
3. Яковенко Г. Г. Методика навчання історії: навчально-методичний посібник. Харків: ХМАДУ, 2017. С. 6–18.